

7

'You cannot find true love where it does not truly exist
and you cannot hide it where it truly does.

คุณไม่สามารถค้นหารักที่นั่นได้... หากรักนั้นไม่มีอยู่จริง
และคุณไม่สามารถปิดบังรักนั้นได้... หากมันมีอยู่จริง'

- Kissing a Fool -

บทนำ

Question & Answer

Question : ถ้าให้เวลาสามนาที อยากเล่าถึงอะไร

Beta's answer : อยากเล่าอะไรเนี่ยนะ โห... กว้างเกินไปแล้วละ
เอาแค่ว่าฉันชื่อเบต้าแล้วกัน

Question : มากกว่านั้นสิ เช่นว่า... เรื่องราวทั้งหมดมันเริ่มต้นที่
ตรงไหนก็แล้วกัน

Beta's answer : (เกาคางเบาๆ) แฮ่ฮ้ออ ตอบยากชะมัด -_-;

เรื่องราวทั้งหมดมันเริ่มต้นที่ตรงไหนนะเธอ...

ตอนที่... เราลืมหามาแล้วได้เจอกันครั้งแรก

หรือตอนที่... เราเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็กหรือเปล่านั้น

ไม่หรอก... ฉันว่ามันเริ่มมาจากตั้งแต่ 'กาลครั้งหนึ่ง' มากกว่า

แต่... ให้ฉันเล่าเองคงไม่สนุกเท่ากับการย้อนภาพกลับไปดูใน
กาลครั้งนั้นหรอกนะ

Once upon a time... กาลครั้งหนึ่ง กาลครั้งนั้น

ในหมู่บ้านจัดสรรที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ และเปิดให้จับจองเป็นวันแรก รถสามคันแล่นเข้ามาจอดในบริเวณจุดประชาสัมพันธ์โครงการ

ชายหนุ่มทั้งสามคนที่นั่งอยู่ฝั่งคนขับเปิดประตูก้าวลงมาจากรถแต่ละคันในเวลาไล่เลี่ยกัน ก่อนจะเดินอ้อมไปเปิดประตูรถอีกฝั่งแล้วยื่นมือไปรองรับมือเรียวของสตรีที่นั่งอยู่ข้างในพร้อมๆ กัน

หญิงสาวทั้งสามคนเอื้อมมือไปวางบนฝ่ามืออุ่นของคู่ตัวเอง ก่อนจะค่อยๆ ก้าวลงจากรถ ทุกสิ่งเกิดขึ้นและเป็นไปอย่างพร้อมเพรียงในเวลาที่เกิดขึ้นจะเป็นวินาทีเดียวกัน

'...' ครอบครัวยี่หนึ่ง

'...' ครอบครัวยี่สอง

'...' ครอบครัวยี่สาม

ทั้งสามครอบครัวยี่ต่างหันหน้ามามองกันและกัน ก่อนที่ผู้ชายทั้งสามคนจะเกิดความรู้สึกประหลาดใจกับสิ่งที่เหมือนกันและตรงกันเหลือเกินระหว่างพวกเขา

ข้อแรก พวกเขาต่างแต่งงานมีครอบครัวแล้วเหมือนกัน

ข้อสอง พวกเขาต่างมาที่นี่เพื่อมาหาซื้อบ้านหลังใหม่ที่ใหญ่ยิ่งขึ้นเหมือนกัน

และข้อสาม... ภรรยาของพวกเขาต่างท้องแก่ใกล้คลอดเหมือนกัน

'แหม เหมือนกันเลยนะครับ ^^'

ชายหนุ่มจากรถสีดำขลับซึ่งจอดเป็นคันแรกเอ่ยขึ้นเป็นคนแรกหลังจากที่พวกเขา มองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง

'นั่นสิครับ มาเลือกซื้อบ้านเหมือนกันเลยเหรอครับ'

ชายหนุ่มจากรถสีบรอนซ์ซึ่งจอดเป็นคันที่สองพยักหน้ารับพร้อมเอ่ยถามกลับไปยั้งทั้งสองคนบ้าง

'ดูเหมือนว่าพวกเรา... ชะตาจะต้องกันจังเลยนะครับเนี่ย'

ชายหนุ่มจากรถสีขาวซึ่งจอดเป็นคันที่สามส่งยิ้มกว้างรับพร้อมกับหัวเราะหึๆ ในลำคอ

'แหม~'

เสียงตบมือแปะๆ ดังขึ้นจากภายในจุดประชาสัมพันธโครงการ เรียกให้ชายหญิงจากรถทั้งสามคันต่างพากันหันไปมองยังที่มาของเสียงนั้น ก่อนจะได้พบกับพนักงานสาวฝ่ายขายรายหนึ่งที่กำลังยืนแยมยิ้มหวาน

'บังเอิญจังเลยนะคะ'

พนักงานสาวฝ่ายขายเอ่ยขึ้นพร้อมฉายมือออกมายังทั้งสามครอบครัว

'พวกคุณต่างมาดูบ้านเหมือนกันหรือคะ ^^'

สามหนุ่ม สามสาว (ท้องแก่) ต่างพยักหน้าลงรับคำ นั้นทำให้เสียงตบมืออย่างถูกใจจากพนักงานสาวฝ่ายขายดังยิ่งขึ้น

'ลองดูเป็นบ้านสามหลังใหญ่ทางโซนหน้าดีมีัยคะ'

แม้จะเรียกสายตากับสีหน้าสงสัยนิดหน่อยจากลูกค้าทั้งสามครอบครัว แต่พนักงานสาวฝ่ายขายก็ยังคงพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงที่เรงร่า

'ซื้อบ้านอยู่ติดกัน เด็กๆ ที่คลอດออกมาในเดือนที่ไล่เลี่ยกันก็จะได้เป็นเพื่อนเล่นกันได้ยิ่งใจละคะ ^^'

9

จบแล้ว นั่นแหละ... จุดจบของกาลครั้งนั้นของพวกแม่ๆ พ่อๆ และมันก็กลายเป็นจุดเริ่มต้นของกาลครั้งนี้... ปัจจุบันของฉันและพวกเราทั้งหมด...

1 กาลครั้งนี้

เสียงกลองดังลอดออกมาจากตัวบ้านเบาๆ ยิ่งฉันท้าวดำเดินเข้าไปข้างในมากขึ้นเท่าไร เสียงกลอง กีตาร์ และเบสที่กำลังดีดซึ่งๆ ภายในห้องซ้อมดนตรีก็ยิ่งดังมากขึ้นเรื่อยๆ

"อ้าว หนูเบต้า ^^"

ฉันกำลังสาวเท้าฉับๆ แต่ต้องถูกเบรคความเร็วไว้เอี๊ยดใหญ่ด้วยเสียงร้องทักของนำขจีเจ้าของบ้าน

"มาหาแอลฟาหรือจ๊ะ อ้อ... หรือว่ามาตามเดลด้า?"

"มาหา... เอ่อ... ทั้งสองละมั้งคะ ^^;"

ฉันหันกลับไปตอบน้ำขจี พร้อมกับส่งยิ้มหวานที่ดูไม่ค่อยเข้ากับลุค
ของคนอย่างฉันสักเท่าไร

แอลฟา เดลต้า กับเบต้า... ชื่อของฉันที่น้ำขจีเรียก แนนอนว่ามัน
ฟังดูแล้วช่างแปลกประหลาด แต่อย่าเพิ่งแปลกใจกันไป ชื่อเหล่านี้แหละ
คือชื่อเล่นของพวกเขาฉันจริงๆ และไม่ใช่เพียงแค่นี้... เพราะยังมีคนที่ชื่อ
แถมมาอยู่อีกหนึ่งหน่อ

เบต้า เดลต้า แกรมมา แอลฟา... คือบรรดาชื่อที่สุุดประหลาดพันลึก
มันคือชื่อเล่นของพวกเขาเราทั้งสี่คน และเบต้าเป็นชื่อที่ฉัน... เกลียดเกลียด
--^^

"เอ๊ะ? มีอะไรหรือจะเบต้า ปกติฉันไม่ค่อยเห็นหนูมาเวลาพวกแอลฟา
เขาซ่อมดนตรีกันนี่นา"

น้ำขจีทำสีหน้างวยงเล็กน้อย พร้อมกับมองฉันตั้งแต่หัว (ผมยาวเกือบ
ถึงเอว ย่อมเป็นสีทองแถมด้วยไฮไลต์เสริมอีกนิดหน่อย) ไล่ลงมาที่อนบน
(เสื้อกล้ามสีขาวยิมพ์ลาย 'I'm so HOT') ลงมายังที่อนล่าง (กางเกงยีน
สามส่วนสีซีด) จรดลงมายันร่องเท้า (ร่องเท้าแตะหูนี้บของ ROXY เขียว
นะ ชื่อมาตอนมันเซล แต่ตอนนี้มันแหงๆ ไปหน่อยเพราะผ่านศึกมาเยอะ
ไปนิด)

แล้วน้ำขจีก็แอบหันไปลอบถนหนายใจเบาๆ ทันใด

...แต่ฉันเห็นเต็มๆ --;

เอ้อ... แหงละ น้ำขจีเป็นคนน่ารักใจดี ทั้งสวยทั้งสาว มีความใฝ่ฝัน
อันดับสามรองจากการได้แต่งงานกับสามีที่ดีและการได้ลูกชายหัวแก้ว
หัวแหวน ก็คือการได้ลูกสาวน่ารักๆ แสนอ่อนหวานอีกสักคน ทว่า...
ความจริงแล้วไซร์น้ำขจีกลับมีลูกชายเพียงคนเดียว ซึ่งก็คือคนที่น้ำขจี
เรียกว่าแอลฟานั้นแหละ

ตอนฉันเด็กๆ น้ำขจีเคยพูดกับแม่ฉันว่าอยากจะเป็นแม่ทูนหัวของฉัน
อยากพาฉันไปทำผมถักเปียรอบหัวแบบที่คาดผม ติดกับลายดอกไม้อันเล็กๆ
สอนเย็บปักถักร้อย สอนทำขนมเค้ก สอนแกะสลักผลไม้ สอนทุกอย่าง...

ที่สตรีไทย (สมัยก่อน) ฟังมี

แต่สำหรับฉัน... ฟังแล้วผดขึ้นถึงติงหูเลยทีเดียว --;;

ฉันไม่ใช่สตรีไทยที่เรียบริ้ยเหมือนนางงามบ้านไร่ นั่งสีชออยู่ข้าง
แคร่ยามว่าง นั่งตีขิมรอกโกโบริแบบอังคฺมาลิน หรือนั่งร้ยพวงมาลัยงามๆ
เอาไปไหว้พระบนหิ้ง... นอกจากจะไม่ใช่แล้วยังตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง
ด้วยซ้ำ

11

"แล้วเบต้ามี่เรื่องอะไรรีบด่วนเอ่ย ^^"

"อ้อ พอดีพ่อต้าเพิ่งกลับมาบ้านนะคะ..."

"เอ๋? คุณอรุณกลับมาแล้วหรือจ๊ะ"

"คะ ^^;"

ฉันส่งยิ้ม (พยายาม) หวานกลับไปหาน้ำขจี จะบอกว่ายกเรื่องพ่อ
มาอ้างก็คงไม่ใช่ เพราะว่าพ่อฉันนานๆ จะกลับมาที่หนึ่งจริงๆ และนี่ก็เพิ่ง
จะมาถึงได้แค่ไม่ถึงสิบนาทีที่ที่ผ่านมา

เฮอะ! แล้วพ่อนะพ่อ... กลับมาบ้านแทนที่จะถามหาลูกสาวตัวเอง
หรือให้เวลาฉันได้พูดคุยถามข่าวคราวหลังจากจากกันมานานสองนานบ้าง
แต่นี่ดันเอ่ยปากถามหาไอ้สามคนนั่นก่อนใคร แล้วโง่งล่ะ... งานเข้าสิ
เดี๋ยวร้อนให้ฉันต้องบากหน้ามาตามเจ้าพวกสามเกลอถึงที่อีก --!

"ดีจัง น้ำจะได้อบพายแอบเปิ้ลไปฝากคุณพ่อหนู ว่าแต่... เบต้าม่า
ช่วยนำท่าระหว่างรอนุ่มๆ ซ้อมดนตรีให้เสร็จดีกว่ามั๊ยจ๊ะ ^^"

"หนู... คือต้า แบบว่า..."

"เบต้าม่าจะใจร้ายกับน้ำหรือจ๊ะ T_T"

น้ำขจีเริ่มแผนบีบน้ำตาทันทีที่ฉันเริ่มขยับขาถอยจาก อีกแล้ว...
งานเข้าอีกแล้วฉัน --;

"น้ำขจีคะ คือพ่อต้ามีเรื่องด่วนจริงๆ ค่ะ"

ฉันเริ่มยกพ้อขึ้นมาอ้างอีกรอบ นั้นส่งให้น้ำขจีขมวดคิ้วเข้าหากัน
อย่างลำบากใจเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่อ

"ด่วนขนาดนั้นเลยหรือจ๊ะ"

"คะ มากกก~"

ฉันพยักหน้าอย่างแข็งขัน นี่แหละที่เขาเรียกว่ายกฟอมาอ้างขนานแท้
ก็น่าขจีนะรักฉันแทบอยากจะไปเป็นลูก ถ้าไม่ติดที่ว่าพ่อฉันก็รักฉันปาน
จะขาดใจเหมือนกันล่ะก็ น่าขจีคงขอฉันไปเป็นลูกบุญธรรมแหงๆ เชื้อเหอะ
"ว่า อย่างนั้นหรือจะ งั้นไม่เป็นไร ไว้คราวหน้าก็ได้จะ"

"โห ถูกต้องค่ะ คราวหน้า ต้าสัญญาค่ะ ^^"

ฉันส่งยิ้มกว้าง ให้คำมั่นสัญญาโดยไม่ลืมหิวนี้ไว้ซึ่กับนิ้วกลางของ
ตัวเองไว้ด้านหลัง... สัญญาว่าคราวหน้าหรือ สัญญาครั้งที่ร้อยแปดสิบเจ็ด
แล้วละมั้ง =.,=

และแล้วฉันก็รอดตัวจากการเป็นลูกมือของน้ำขจีในการอบพาย
แอปเปิ้ลอะไร่นั้น ฉันส่งยิ้มโบกมือลา ก่อนจะเดินดิ่งเข้าไปข้างในบ้านของ
น้ำขจีหรือของแอลฟาต่อ

"= __ ="

ฉันมาถึงหน้าห้องซ้อมดนตรีจนได้... เสียงกลอง กีตาร์ เบส พวกกัน
ดังกะหึ่มออกมาจากด้านใน สาบานได้ว่านี่คือห้องที่บุผนังด้วยวัสดุที่
เก็บเสียงได้ เหมาะสำหรับซ้อมดนตรีโดยเฉพาะ... ฉันยกนิ้วขึ้นแคะๆ หู
นิดหน่อยให้มันหายอื้อ ก่อนจะเอื้อมมือไปที่ลูกบิดประตู มันช่างให้ความ
รู้สึกเหมือนกับว่าประตูบานนี้คือฉากกั้นระหว่างความสงบและสมรภูมิริบ
ยังงใจไม่รู้

ก็อกๆ

แต่ด้วยความเป็นคนดีมีมารยาท ฉันเลยเคาะประตูไปสองครั้งก่อน
จะเปิดเข้าไป (ทั้งๆ ที่เคาะไป ข้างในก็คงไม่ทันได้ยิน) ในห้องนั้น ผู้ชาย
สามคนกำลังโยกคอไปมาตามจังหวะแรงๆ ของเพลง ประหนึ่งว่าพวกเขา
เป็นตุ๊กตาที่คอปเป็นสปริง เวลาติดหน้ารถมันก็จะดังๆ ได้...

...ไ้อ้! ให้ตายเหอะ ไม่เคยชินกับการมาเยือนห้องนี้ในยามที่พวกนี้
กำลังซ้อมดนตรีแนวฮาร์ดร็อกเลยสักครั้ง =()=!

"นี่!"

ฉันส่งเสียงเรียกออกไป และนั่นทำให้ทั้งสามคนเงยหน้าขึ้นมามอง
ฉันผู้ซึ่งเป็นคนแปลกหน้าของวง...

"--?" (แกมม่า)

"--?" (แอลฟา)

"--" (เดลต้า)

ทำสีหน้าเกือบจะเหมือนกันสมกับเป็นเพื่อนซี้หกขา ก่อนจะ... ก้มหน้าแล้วโยกคอกไปตามจังหวะดนตรีใหม่ โดยไม่มีใครเอ่ยทักทายหรือถามไถ่อะไรฉันแม้แต่คนเดียว

ให้ตาย... ฉันไม่ใช่พระแม่ธรณีที่พวกนายจะมาโยกหัวสักการะด้วยเพลงฮาร์ดคอร์นะยะ --^

"เดล --!"

ไม่มีใครสนใจฉัน เพราะงั้น... ฉันเลยตะโกนเสียงดังลั่นแบบเจาะจงบุคคลไปซะ

"...หือ"

เดลหรือเดลต้า ผู้ชายผมสีดำที่สุดในบรรดาสวมคนเงหน้าขึ้นมองฉันด้วยสีหน้าเนือยๆ ก่อนที่หมอนี้จะขานรับซ้ำๆ เหมือนไม่เต็มใจเป็นอย่างยิ่ง --^

"พอให้มาเรียกพวกนาย"

"...พอกลับมาแล้วหรือ" น้ำเสียงของเดลต้าสดชื่นเล็กน้อย แต่ยังไม่วางสรวงคำพูดอยู่ดี

"เออ แม่พพาพ่อแม่ใหม่เข้าบ้านมั้ง --^"

หน้อยแน่ ฉันละหมั่นได้อีตานี้จริงๆ จะพูดจะจาแต่ละทีทำเหมือนอมน้ำมันลิตรละแปดสิบบาทเอาไว้ในปากเลยไม่กล้าพูดกลัวมันจะไหลออกอยู่ได้ เพราะขนาดฉันเป็นพี่สาวแท้ๆ อีตานี้ยังประหยัดคำพูดกับฉันจนแทบจะนับพยางค์ได้

วันก็แต่... เวลาอยู่ในโหมดนึกถึงสอนนั้นแหละ ร่ายได้เป็นวันไม่จบง่าย ๆ --^

"หือ พ่อเธอกลับมาแล้วหรือต้า"

"ฮือ"

ผู้ชายตัวสูงผมสีน้ำตาลที่นั่งติดกีตาร์อยู่ตรงหน้าขาตั้งไมค์พูดขึ้นบ้าง

13

หมอนี่ก็คือแอลหรือแอลฟา ลูกชายของน้ำขจี เจ้าของบ้านหลังนี้เนี่ยแหละ

"ว้าว พ่อเธอมาแล้วหรือเนี่ยเบต้า 〰〰"

และแล้ว... ก็มาถึงคราวของแกมม่า อีตาตัวสูงผมสีน้ำตาลอ่อนเกือบทองเอ๋ยเป็นรายสุดท้าย... และอาจจะเป็นวาระสุดท้ายด้วย -- 〰

"แกมม่า"

"จ๊ะ 〰"

"เมื่อกี้... นายเรียกฉันว่าไงนะ 〰+?"

"หือ ก็เรียกว่าเบต้าไง"

แกมม่าพูดพลางยิ้มยียวน... งานกวนประสาทที่หมอนี่ถนัดนักหนา คือยิ้มหวาน ซักอ ป้อหญิง และกวนตึง สื่ออย่างนี้เป็นคำจำกัดความของความเป็นตัวหมอนี่เลย

"ฉันว่า... ฉันให้นายแก้ตัวอีกครั้ง"

ฉันฉีกยิ้มหวานพูดอีกรอบ ภายในห้องซ้อมดนตรีบัดนี้เริ่มเงียบกริบ เดลต้า น้องชายฉันเริ่มหยิบเอาไอพอดขึ้นมาเสียบหูฟังเพลงเพื่อตัดขาดจากโลกที่กำลังจะเกิดเหตุการณ์อันโหดร้ายขึ้น ส่วนแอลฟาที่รับรู้ว่าการสะกิดเตือนเพื่อนปากมอมไม่มีผล ก็เริ่มยิ้มแหยๆ แล้วขยับตัวออกห่าง ส่วนไอ้ตัวปากปึกจอกแกมมานะเธอ... มันแยมรอยยิ้มพึมพำใจก่อนจะ...

"ฉันก็เรียกเธอว่าเบต้า แบบว่า... 'เป็นสิวิเป็นผ้า ใช้เบต้าลึคะ' แบบนั้นไง~"

แกมม่าแก้ตัวใหม่อีกหน แต่ด้วยคำตอบที่ฉันว่าเขาไม่ต้องแก้ตัวเลย ยังจะดีเสียกว่า เมื่อประโยคที่ว่านั่นคือสโลแกนเด็ดดวงของครีมกระปุกทาแก๊สวักแก๊ฟที่โด่งดังในสมัยเด็กๆ ยี่ห้อ 'เบต้า' ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับฉันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

และเพราะสโลแกนที่ว่านั่นแหละ ทำให้ใครๆ ต่างพากันล้อเลียนเวลาได้ยินชื่อเล่นฉัน ฉันเลยเกลียดเกลียดชื่อตัวเองจนขึ้นสมอง --!!

"แกม"

ฉันเรียกชื่อแกมม่าสั้นๆ เบาๆ พร้อมแยมรอยยิ้ม... เหี้ยม

"หือ 〰?"

"หันไปบอกลาเพื่ออนุญาตได้เลย ใ้ชีมาโลชั่นแสงสวย --^^"

ฉันขู่พ่อ ไม่แค่ขู่อย่างเดียว ยังหยิบเอาคัตเตอร์ที่วางอยู่แถวๆ นั้น ขึ้นมากดเลื่อนใบมีดดังแกรกๆ

"ตะ...ตาต้า ฉันล้อเล่นน่า แม่คนดี ใ้ แม่ตาต้าคนสวยของป้า ^^;"

"ไม่ต้องมาป้าเอาตอนนี้ ไม่มีคำว่าล้อเล่นสำหรับหมาในปากนาย อีกแล้วเว้ย"

"ฮะ...เฮ้ย แอลจับยัยนี้ที่ ใ้เดล ห้ามพี่สาวนายที่ ยัยนี้กำลังจะเป็น ซาตกรแล้วนะเว้ย =()=!"

แกมม่าวิ่งปรี๊ดออกจากห้อง ทั้งเครื่องดนตรีและเพื่อนๆ เอาไว้ เบื่องหลัง เพราะเพียงแค่อันชายตาไปมอง ทั้งแอลฟาที่ท่าจะทำจะเข้ามาห้าม ก็ได้แต่ยิ้มหวานนั่งกับที่ไม่ขยับตัวขึ้นมาช่วยแทน ส่วนเดลต้า... หมอนั้น ไม่สนใจความเป็นความตายของแกมม่าแน่ๆ เพราะรู้ว่าไม่ควรยื่นมือมา ยุ่งกับฉันที่เป็นพี่สาว

"อู๊ย กลับแล้วหรือจะแกมม่า อ้าว หนูเบต้า นั้นถือคัตเตอร์มาทำไม นะ"

น้ำขี้ที่ถือถาดขนมอะไรบางอย่างกำลังจะเข้ามาในห้อง ทักทาย แกมม่าที่วิ่งสวนออกไป ก่อนจะหันมาทำหน้างงๆ กับฉันที่กำลังวิ่งตามไป

"ไม่มีเวลาอธิบายค่ะ ขอต้าไปฆ่าคนก่อนนะคะน้ำขี้ --^"

ฉันตอบสั้นๆ ก่อนจะวิ่งตามแกมม่าที่วิ่งหน้าตั้งออกจากบ้านไปแล้ว เหมือนหนูป่าบ้าคลั่งได้เวลาตกมัน (-*-) หมอนั้นเกิดมาเป็นผู้ชายขायาว เลยได้เปรียบอย่างสุดๆ ในขณะที่ฉันเกิดมาเป็นผู้หญิงขาสั้น พอไล่จับกับที่ไร หมอนั้นก็รอดตัวไปได้ทุกที และคราวนี้ก็เช่นกัน

"เบต้า เล่นอะไรเนี่ย --"

ใครคนหนึ่งเดินมาตักหน้า ทำให้จังหวะการวิ่งของฉันสะดุดลง ก่อน จะเงยหน้าขึ้นไปมองและพบว่าใครคนนั้นก็คือ...

"พ่อ =()=;"

...พ่อฉันนี่เอง ช่วยแล้ว --;;

"เฮ้อออ... แสบปานม้าดีดกะโหลก ให้มันได้งี้สิ เบต้า"

15

พ่อดึงคัตเตอร์ออกจากมือฉันไปก่อนจะป่นงูบิบ
"พ่อให้เราเรียกวพวกเดลต้าไม่ใช่หรือไง"
"ใช่ แต่หมอนั่นมันทำปากมอมใส่ตัวนี่ --^"
หน้อยแน่ ดูไอ้บ้าซีมานันตี ทำมาหลบหลังกำแพง แต่ไม่วายแลบ
ลิ้นอย่างสะใจใส่ฉันเพื่อเยาะเย้ย มันน่าขโมยคัตเตอร์คืนจากพ่อแล้ววิ่งไป
ฝ่าหมาออกจากเหงือกโดยไม่ต้องฉีดยาซาก่อนจริงๆ เลย!
"ต้า เราอายุเท่าไรแล้ว"
"...สิบเจ็ดอย่างสิบแปด"
"อืม (_ _)"
พ่อพยักหน้าหงิกๆ แล้วก็ไม่พูดอะไรอีก...
แต่ทำไมไม่รู้... พ่อพ่อเดินหันหลังกลับไปพร้อมกับตะโกนเรียกเดลต้า
แอลฟา และไอ้บ้าแกมมาไปหาตอนนั้น
ฉันโคตะระเสียใจไซ้หลังเป็นอย่างยิ่งเลย --;:!

2

ฉันคือ (เบ) ต้า!

มีสองอย่างที่ฉันเบื่อในการเป็นตัวฉันเอง
อย่างแรก... คือการที่ฉันเกิดมาในเดือนที่ไล่เลียดกับพวกเขาอีกสาม
คนแต่ดันได้ชื่อ 'เบต้า' มาครอบครอง
อย่างที่สอง... คือการที่ใครๆ มักเรียกชื่อฉัน โดยไม่ลื้มที่จะต่อท้าย
ด้วยประโยคที่ว่า 'เป็นสิวิเป็นผ้า ใช้เบต้าสิคะ'
และไอ้อย่างที่สองเนี่ย... ฉันส่งคนที่พูดแบบนั้นไปเกิดใหม่มาหลาย
รายแล้ว ถ้าไม่นับรวมแกมมา เพื่อนข้างบ้านที่เวลาฉันหมั่นไส้จะเรียกมัน
ว่า...ไอ้ซีมาโลชั่นนั่นแหละที่ยังอยู่รอด --+
ครอบครัวของเรา ไม่มี... พวกเราทั้งสามครอบครัวค่อนข้างจะ
ประหลาดกว่าครอบครัวอื่นนิดหน่อยตรงที่ว่าพ่อแม่ของแต่ละคนต่างมาหา
ชื่อบ้านพร้อมกัน และเมื่อถูกชะตากันตั้งแต่แรกพบ ก็เลยซื้อบ้านสามหลัง

